

Una manera d'estar

Andrés Corchero crea maneres d'estar, posant el cos en relació sensible i permeable amb l'entorn. Per **Bàrbara Raubert**

Dansa

Personne és una creació col·lectiva capitanejada pel coreògraf Andrés Corchero que sorgeix a partir del taller d'últim curs d'interpretació en teatre físic a l'Institut del Teatr. Es va presentar el desembre de l'any passat a Terrassa i ara ocupa la Sala Beckett amb algunes transformacions, començant pel títol, com a prova d'un procés que va madurant: "El grup s'ha convertit en una companyia

professional i durant l'estiu van passar per un festival a Moscou que els va obligar a redimensionar la peça. Ara l'hem tornat a revisar perquè sigui més fàcil de moure", diu Corchero.

És curiós que, des que es va desfer la companyia Raravis que compartia amb Rosa Muñoz fa un parell d'anys, Corchero ha estat més en contacte amb estudiants de teatre que no pas amb els de dansa. "Ja hi estic

acostumat—diu convençut—. Per exemple, a *San Vito*—una peça de la companyia del 2007—treballava amb cinc nois i cap no era ballarí. M'agrada la gent que ha treballat el cos, però no des de la dansa". També la cuina escènica de Corchero pren elements de diferents fonts, des del butoh, fins al teatre físic, el mim, la poesia... I, per tant, la seva perspectiva interpretativa és molt àmplia.

La bogeria

"La gent de teatre m'interessa perquè té un món intel·lectual molt ric i una gran capacitat imaginativa, mentre que els ballarins, encara que responguin molt bé a les demandes físiques, tendeixen a quedar-se en un nivell més formal". Corchero ho té clar: "Als ballarins els costa tornar-se una mica bojos, mentre que els actors passen a l'acció de manera més natural".

En el cas de *Personne*, aquesta bogeria prové de les novel·les *Mollay*, *Malone mori* i *L'innombrable*, de Samuel Beckett, si bé l'estil característic de Corchero, una barreja d'absurd, misticisme i sentit del no-res, l'ha apropiat a aquest autor des de molt abans. "Jo no hi havia pensat, però quan vaig començar a ballar amb l'Oguri—el ballarí japonès que va trobar els 80 fent d'interpret a la companyia de Min Tanaka—molta gent ens va dir que li recordàvem Beckett i em vaig adonar que tenien raó. Després m'hi he endinsat més, tant en el treball amb l'Oguri com amb els alumnes de l'Institut del Teatr, i ha estat com tancar el cercle".

Personne apareixerà a la Beckett de dv. 10 a dg. 12.

LA COMPANYIA

AD LIBITUM

"M'agraden perquè són un grup atípic: s'han organitzat com a col·lectiu quan la majoria tendeix a l'individualisme o s'apunta al carro d'algu altre. I són gent molt treballadora i amb ganes d'explorar".

BECKETT

"Treballem els textos però no és una acció-reacció directa, sinó una transformació, és deixar que les paraules ens estimulin. No volem explicar el que deia Beckett, per això ja hi ha els seus llibres".

MÈTODE

"El meu mètode de treball físic serveix per trobar els límits i les possibilitats de cadascú, i col·loca el cos en una relació concreta amb l'entorn. A partir d'aquí, la narració es converteix en poesia".